

Той стигна до хана, който неотдавна бѣше купилъ, а сега го даваше подъ наемъ, и не можа да устои на изкушението да не се отбие въ него. Най-после, имотъ му бѣше, ще го види, пъкъ и щѣше да си почине.

— Ходихъ до пазаря, — каза той на Сжби, на кръчмарина, като се отпусна тежко на пейката. — Рекохъ да видя какви коне има. Нѣма. Нѣма хубави коне. Докарали все едни мърши, да ги хвърлишъ на кучетата, и тѣ нѣма да ги ядатъ. Хубавъ конъ нѣма.

— Нѣма, а? — каза Сжби, като изтри ржцетѣ си въ престилката си, излѣзе навънъ и пакъ се върна. Той чакаше да се развали пазарътъ и да му дойдатъ мущерии. — Нѣма хубави коне, а, дѣдо Иване?

— Нѣма, нѣма. Де ще видишъ сега таквизъ коне, каквито имаше едно време въ чифлика си Станчо Киселковъ въ Кюпелери: червени, ама не сж и червени — като ги огрѣе слънцето, косъмътъ имъ лъщи като злато, като сърма. Вдовицата въ Кара-Насуфъ и тя имаше хубаво хергеле, и Пенку отъ Харманкуюсу. Той пъкъ изкарваше едни тайчета по на три години, а високи, колкото боя ти. И все едни тънки, все сиви, отдолу бѣли, а по гърба черни, на пръстени, на пръстени. Де таквизъ коне сега!

Влѣзе дѣдо Станчо. На години той бѣше колкото Бунала, но дребничъкъ, съ потури и